

Barcelona 13 setembre 1946

Estimat fill: Estem molt apenats per no tenir resposta a les nostres cartes de 23 de juliol i darreries d'agost. Sempre ens ha estat necessari el caliu de les teves paraules, però una, més que mai! Per això et demano, per caritat, per ajudar a la terra nostra mare que t'has farrit càrrec de les nostres penes i trials en la teva generositat de fer aquelles paraules de confort que tant necessitem en aquests moments.

El dia 29 es el teu aniversari!... Que t'has passat ben feliç!... Per a nosaltres, ni encara no hem sapignut de tu, serà un dia ben trist!... Records, impressions, desengany, i una velleja en marxa sense altre caliu que el del nostre petit Joan i moltes preocupacions per a l'esdevenir.

Ens trobem eventualment a Barcelona i preparats per a tornar a Pollença però, ont el nen s'hi sent molt bé. Hem passat un mes d'agost dolentíssim. El Joan tingué una varicela, que se li complicà, obligant-nos a aplicar-li la Penicilina. Santosament amb un èxit extraordinari i avui estobe ja pràcticament recuperat. Esperem que haurà sortit de la prova més enfortit que mai, però convençuts de que els aires de Pollença l'hi faran molt, hi acabarem, ni deu vol, el setembre, per a que al començar el curs es trobi ben valent.

Deixo que la terra mare et digui quelcom: Be! doncs la mare no dir res. Amb les penes no ha pogut parlar-te dues setmanes i estem ja a Pollença. Jo no vull apenar la tramera d'aquestes setmanes. Et prego, però, que emigres, voluntat. El teu silenci et tant apenada a la terra mare, que ni ven que no li has d'enviar més li serà la mort.

Ahí, per un pur error, vaig parlar amb en Francesc Miquel i Vergés, que fa un 20 dies ha arribat de Mèxic. Un dia que es amic teu i només me n'ha donat bones notícies. Per nos. No se que dir-te que no t'entristis. Fins que sapiguem de tu no estarem tranquils. Records a Bessa i per a tu un fort abraç del teu pare

16- sep. 46

(Aldé)